

ԱՔՍՈՐԻԱԾԻ ԶԱԻԱԿԸ

(Վ. Ի. ՍԼԱԽԱՆՍԱԿՈՒՑ)

Կ. Կ ր ա ս ի լ ն ի կ ե ա ն ց ի

—Հայրիկ, երբեմն, կարծես երազում,
Որպէս միգապատ ամպերի միջով,
Ինչ մի հրաշալի երկիր է փայլում
Իւր կախարդական գեղեցկութիւնով:

Բայց մեր չորս կողմը պատել է ձիւնը,
Կանաչ են մնացել միմիայն եղևնիք...
Այստեղ ամբողջ օրը փչում է բուքը
Եւ կատաղաբար մռնչում մրրիկ:—

Այստեղ մեր հոգին ցրտանում է միշտ,
Էլ չ'ունինք մենք ոյժ համբերել սրան,
Այստեղ տիրում է լռութիւն, մահ, վիշտ,
Այստեղ գերեզմանը—է կեանքի նշան...

Իսկ այնտեղ, Հայրիկ, Լ' լուս է Լ' տաք,
Ծաղկունք, անտառներ, կարկաչուն գետակ.
Բայց մէթէ տեսածս ցնորք է, Հայրիկ,
Ո՞ր է այն հեռու երկիրը գեղեցիկ:

—Լուռ կ'աց, դու լուռ կ'աց, իմ քաղցրիկ մանուկ,
Բաղդի ցնորքը տո՛ւր մոռացութեան—

Հազիւ կը ժպտայ նա քեզ մի վայրկեան,
Յետքից թողնելով յաւերժ արտասուք:

Անդառնալի է, հեռու այն աշխարհ,
Այնտեղ ճանապարհ չը կայ մեզ համար.
Աքսորանքիդ հետ հաշուէր, սիրելի՛ս,
Սրտիդ յուզմունքը մեղմացուր, որդիս:

Յնորք չէ միայն ինչ որ տեսնում ես,
Այն հայրենիքդ է քո կարօտագին,
Որն այնպէս չքնաղ ու գեղեցկապէս
Յաճախ փայլում է աչքիդ առաջին:

— Հայրիկ, տես, նա ինձ կանչում է իւր մօտ,
Թող գնամ շուտով՝ նա ինձ է կարօտ.—
Ինձ այստեղ ցուրտ է, իսկ այնտեղ՝ զարուն,
Այնտեղ արեւը տաք է և փայլուն:

Այնտեղ ինձ մէկը կանչում է հեռուից,
Ուրաւկանի պէս նա վեր է կենում.—
Հայրիկ, այն ո՞վ է մայրենի երկրից,
Որ ինձ դէպ՝ իրան ձեռքով է անում:

Տես, նա կանգնած է ծաղիկների մէջ,
Դէմքը թախծալի, տխուր ու գունատ,—
Կարծես թէ վաղուց իմ մտքերի մէջ
Նրան տեսել եմ... Հայր իմ գթառատ:

Ահա նա կրկին կանչում է հեռուից,
Կանչում է, կանչում— և դադար առնում...
Հայրիկ, այն ո՞վ է մայրենի երկրից,
Որ ինձ դէպ՝ իրան ձեռքով է անում:

— Քնիր, սիրելի՛ս, քնիր, իմ զաւակ,
Այն քեզ ցնորքն է գրգռում, յուզում.
Ջարթնել է նախկին օրւան յիշատակ,
Այն է քեզ այնպէս կանչում, հրապուրում:

—Օրն արդէն մթնեց ցուրտ մառախուղում,
Ո՞վ է հրապուրում ինձ այն հեռուից.
Արդեօք մայրս չէ, որ ինձ կանչում է,
Խորը քուն մտած սառ գերեզմանից:

—Այո՛, նա մայրս է կանչում... Ներքի,
Նա ինձ կանչում է անպէս ժպտալից...
Գնամ նորա մօտ, այն հեռու երկիր
Մինչ արշալոյսը կը ծագէ նորից:

Երազումս հայրենիք կը թռչեմ,
Այնտեղ կ'անցնեմ ամբողջ գիշերներ,
Իսկ ցերեկը, հայր, քեզ հետ կը լինեմ...
Չեզ չեմ մոռանալ, իմ հարազատնե՛ր...

Բազու. 1883 Թ.: